

สวดพระพุทธคุณช่วยให้ได้ของคืน

ดวงกมล จันทรางศุ

จากหนังสือ กฏแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๘

พระราชสุทธินายกมงคล (หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8016

ดิฉันได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสวดมนต์บทสวดมนต์ถวายพรพระ (พาหุงมหากาฯ) ดังนี้คือ เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ดิฉันบังเอิญทำลોકเก็ตหยกล้อมเพชร ซึ่งติดอยู่กับเข็มกลัดเพชรหายไป และจำได้ว่าหลังจากที่ดิฉันได้ใช้ครั้งสุดท้ายเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ ได้ใส่ไว้ในช่องพลาสติก เมื่อจะนำมาใช้อีกครั้งก็หาไม่พบ นึกไม่ออกว่าได้อะไรไปเก็บไว้ที่ไหน

ดิฉันเพียรพยายามค้นหาในที่ ๆ เคยเก็บไว้ และที่ ๆ ควรจะอยู่จนอ่อนใจ เพราะหาเท่าใดก็ไม่พบจนเกิดความร้อนรอนใจ จนกระทั่งปลายเดือนพฤษภาคม ดิฉันได้ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ ก็ได้พยายามค้นหาตามกล่องที่เก็บอัญมณีทั้งหมดที่มีอยู่อีกครั้งก็ยังหาไม่พบ ด้วยความเสียใจและอยากได้ของคืน จึงได้ไปหาหมอดูตาพิพ์ซึ่งทำนายแม่นมาก เคยทำให้ดิฉันได้ลาภเป็นเงินแสนมาแล้ว หมอดูเขาบอกว่า “มีคนเอาไปแล้ว” โดยระบุว่าลูกชายและเพื่อนเอาไปโดยไม่ตั้งใจ หากแต่ว่าของมันวางอยู่ในที่ล่อตาล่อใจ เลยเอาไปขายและพากันไปเที่ยวจนเงินที่ได้มาหมดแล้ว

ดิฉันมาคิดทบทวนดูว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร? มันจะเป็นไปได้หรือไม่? ก็ลูกเราเลี้ยงมากับมือ ไม่เคยมีประวัติเป็นอย่างนี้มาก่อน จากการอบรมเลี้ยงดูมาด้วยดีโดยตลอดท่ามกลางความรักและเอาใส่ใส่จากญาติพี่น้อง เขาจะกล้าทำชั่วหรือ? จริงอยู่ว่าเป็นบางครั้งที่เคยทะเลาะกัน ลูกเคยพูดว่า “คอยดูนะ จะทำให้แม่เจ็บที่สุด” หรือว่าอารมณ์ชั่ววูบของวัยรุ่นบวกกับความรักเพื่อน จะทำให้เป็นไปดังที่หมอดูทำนาย

ความเสียหายของที่หายไปนั้นมีอยู่มาก เพราะเป็นอัญมณีประจำราศีเกิดก็เรื่องหนึ่งบวกกับความเสียใจที่ว่า ลูกเราจะมีพฤติกรรมไม่ดีติดตัวต่อไปในภายหน้าก็อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งสาเหตุประการหลังนี้ทำให้เป็นทุกข์มากที่สุด ความซุนซ่องหมองใจสร้างความระแวงสงสัยมาให้ดิฉันตลอดเวลาที่ของหายไป

จนกระทั่งปลายปี ๒๕๓๖ ดิฉันได้มีโอกาสดูพระหลวงน้ำ ที่เป็นญาติทางคุณน้าสะไภ้ ซึ่งพวกธนาคารที่ดิฉันรู้จักเชื่อถือและศรัทธามาก เวลาทำเงินขาดหายไปจะต้องไปกราบขอคำพยากรณ์จากหลวงน้ำเสมอ แล้วก็ได้ของคืนทุกครั้งไป ดิฉันได้รับคำทำนายจาก

ท่านว่า “คนผิวดำเอาของไปแล้ว ไม่ได้คืนหรอก” ดิฉันก็สบายใจไปเพราะหนึ่งว่าไม่ใช่ลูกเราเอาไป แต่ก็ยังไปพานสงสัยเด็กที่มาช่วยซักผ้า ทั้ง ๆ ที่เคยใช้สอยกันมาหลายปี เขาก็ซื่อสัตย์ดี เมื่อพบเงินที่ลืมไว้ในกระเป๋าเสื้อหรือกางเกงที่ไร ก็นำมาคืนทุกครั้งไม่ว่าจะมากหรือน้อย

แต่ทว่าตราบใจที่ยังไม่ได้ของคืน จิตใจของดิฉันก็หม่นหมองทุกครั้งทีนึกถึง วันหนึ่งได้มีโอกาสมากราบนมัสการหลวงพ่อดิฉันนึกขึ้นมาได้ถึงเรื่องของหาย จึงกราบเรียนถามและปรารภเรื่องลูกชาย หลวงพ่อได้เมตตาแนะนำว่า “โยมหม่อ อย่าไปคิดอย่างนั้น เป็นบาปเปล่า ๆ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ เข้า เผลอ ๆ ได้คืนเอง”

ดิฉันก็น้อมรับและปฏิบัติตามเรื่อยมาด้วยศรัทธาและเชื่อมั่น ซึ่งจำไม่ได้ว่ากี่เดือน รู้แต่ว่าทำไมมันนานเหลือเกินจนชักท้อแท้ (อันที่จริงก็ยังสวดได้ไม่ถึง ๖ เดือน) แต่ดิฉันเป็นคนใจร้อนและไม่ค่อยอดทน) เลยเลิกสวดมนต์ จำได้ว่าเลิกตั้งแต่สิ้นปี ๒๕๓๖ เป็นต้นมา

อยู่มาวันหนึ่งเมื่อต้นปี ๒๕๓๗ ดิฉันจะไปงานแต่งงานของเพื่อน จึงเข้าไปหาเครื่องประดับให้เข้ากับชุดเสื้อผ้า พอเปิดกล่องแหวนเปล่า ๆ อันเก่า (เพราะได้นำเอาแหวนทั้งหมดที่มีอยู่ไปรวมไว้ในกล่องใหญ่) พอเปิดกล่องออกมา ดิฉันก็ได้พบล็อกเกตห้อยอยู่กับเข็มกลัดเพชรใส่ถุงพลาสติก ซึ่งอยู่ในปากกล่องรูปโค้งมนรับกับช่องพลาสติกไว้อีกที ดิฉัน ดีใจจนมือสั่น ความรู้สึกในตอนนั้นมันปลอดโปร่งใจมาก

คิด ๆ ดูก็เห็นเป็นเรื่องแปลก เพราะตลอดระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา ดิฉันจะเฝ้าค้นหาทุกครั้งทีนึกขึ้นได้ กล่องเปล่าเหล่านี้ก็เคยเปิดดูหมดแล้วตั้งหลายครั้ง ทำไม หนอจึงได้คลาดสายตาไปได้

จากเหตุการณ์นี้ทำให้ซาบซึ้งถึงคำโบราณว่าไว้ “ของหายสะพายบาป” มันเป็นอย่างนี้เอง ใจของเราไปคิดรุ่มรามตามหมอดู หลงเสียดอกเสียดใจ ระวางสงสัยอยู่ตั้งนาน

บางครั้งยังคิดน้อยใจว่าหลวงพ่อก็ไม่เมตตาดิฉันเลย มีทุกข์หนัก ๆ มาที่ไรก็ไม่ได้คำตอบเสียที ดิฉันคงมีบาปมากจนหลวงพ่อโปรดไม่ได้ บางทีก็คิดว่า หลวงพ่อคงจะต้องการให้ดิฉันปฏิบัติเอง รู้เอง จะได้ไม่มากวนใจ วันหนึ่ง ๆ มีแต่สารพันปัญหา มีแต่คนมีทุกข์เดือดร้อนทั้งนั้น ต่างก็พกพาปัญหามาทับถมที่หลวงพ่อก็เป็นร้อยเป็นพัน จนกายสังขารหลวงพ่อก็รับไม่ไหว อาพาธอยู่บ่อย ๆ

ซึ่งอันที่จริงแล้ว ดิฉันเองเป็นผู้ไม่ระวังรักษาใจของตัวเองเลย เทียวไปโทษโน่นโทษนี้ แสร้งหาทุกข์หาบาปเสียจริง ๆ ทำให้รู้ตัวว่าสติยังอ่อนอยู่มาก ไม่สามารถจะควบคุมใจให้อยู่ในทิศทางที่ถูกที่ควรได้ทันเวลาในขณะที่ใจคิด (คือไม่ได้กำหนดทันปัจจุบันนั่นเอง) ต่อไป

จะต้อง “คิดหนอ – รู้หนอ” ให้ท่านจะได้ไม่ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ๕๐๐ ชาติเพราะอำนาจ
โมหะ

นี่เพียงแค่มนกรรมอย่างเดียวที่คิดล่วงเกินต่อพระสุปฏิปันโน ทำให้เห็นว่าคำสอน
ของพระพุทธองค์ ช่างละเอียดลึกซึ้งถึงกรรมทั้ง ๓ ตั้งแต่ กายกรรม วจีกรรม (ซึ่งเป็นกรรม
หยาบ) ไปจนถึง มโนกรรม (กรรมอันละเอียด)

จากเหตุการณ์นี้ ดิฉันต้องกราบขอโทษกรรมต่อหลวงพ่อ ที่ได้คิดล่วงเกินต่อว่าน้อย
อกน้อยใจมา ณ โอกาสนี้ด้วย และดิฉันขอให้สัจย์ปฏิญาณว่า “จะเร่งมือเจริญสติให้ทัน
ปัจจุบันและจะเพียรสวดพุทธคุณ พาหุงมหากาฯ ต่อไปอย่างไม่หยุดอีก จนกว่าชีวิตจะหาไม่

และดิฉันขอกราบพระคุณในเมตตาจิต ที่หลวงพ่อมิให้กับศิษย์ทุกคนอย่างเสมอภาค
ตลอดมา